

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců
JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **VLTAVA LABE MEDIA, a.s.**, IČ 01440578,
sídlem U Trezorky 921/2, 158 00 Praha 5,
zastoupeného JUDr. Janou Fráňovou, advokátkou
sídlem Jakubská 670/14, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**,
sídlem Květná 504/15, 603 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2020, č.j. SZPI/CH126-24/2019

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2020, č.j. SZPI/CH126-24/2019 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Jany Fráňové, advokátky.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 24. 3. 2020, č. j. SZPI/CH126-24/2019, kterým bylo změněno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Praze, ze dne 11. 11. 2019, č. j. SZPI/CH126-11/2019 tak, že žalovaný do výroku rozhodnutí doplnil celý název zákona č. 40/1995 Sb., změnil terminologii, když v souladu s ustanovením § 69 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, použil termín obviněný, nikoliv účastník řízení, jak činil správní orgán I. stupně, a u výrobku Ravestin, uvedeného pod bodem 3) výroku I. prvoinstančního rozhodnutí, opravil název článku, pod nímž byl tento výrobek v TV Magazínu č. 17/2019 nabízen. Ve zbytku žalovaný prvoinstanční rozhodnutí potvrdil a pokutu uloženou podle ustanovení § 8a odst. 5 písm. a) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, v platném znění, (dále jen „zákon o regulaci reklamy“) ponechal v nezměněné výši 100 000 Kč.

Žalobní body

2. Žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí a žalovanému vytýká poškození jeho procesních práv, nedostatečné provedené dokazování, nesprávné hodnocení provedených důkazů, nespravedlivé hodnocení odpovědnosti žalobce za obsah závadné inzerce a nezákonnost způsobenou porušením základních zásad správního řízení. Žalovaný také nedostatečně vypořádal námitky uvedené v odvolání a velmi formálně převzal věcně i právně zcela neopodstatněné závěry dozorového orgánu.
3. K nedostatkům správního řízení žalobce namítl, že mu nebylo umožněno, aby se vyjádřil k podkladům odvolacího rozhodnutí, a to navzdory námitkám žalobce k důkazní hodnotě důkazů prováděných žalovaným. Žalobce měl být po ukončení shromažďování podkladů vyzván a z výzvy musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno.
4. Žalovaný také zcela rezignoval na povinnost zjistit dostatečně skutkový stav, když z rozhodnutí není patrné, jakým způsobem se zabýval primární odpovědností za obsah inzerce na straně zadavatelů inzerce, kteří na rozdíl od širitelů inzerce nepochybně musí mít kvalifikované odpovídající odborné vybavení zajišťující legálnost distribuce svých produktů, a jak tuto skutečnost hodnotil ve vztahu k míře odpovědnosti žalobce, což činí rozhodnutí zcela neobjektivní. Žalobce dále namítá, že účelem zákona o regulaci reklamy není, aby si širitel reklamy ověřoval informace o obsahu zadávané inzerce z neověřených a neautorizovaných zdrojů na internetu. Žalobce přijímal každodenně řadu druhů inzerce z širokého produktového spektra a nemá a nemůže mít k dispozici personální odborné vybavení inzertního oddělení, které by provádělo ke každé inzerci důkladné internetové rešerše zaměřené navíc na autorizované a seriózní zdroje, nikoli na laické vyhledávání na internetu. Žalovaný nezohlednil navíc vůbec to, že žalobce není vydavatel žádných odborných tiskovin zaměřených na doplňky stravy, léky, zdravotní potraviny apod., ale je vydavatelem denního zpravodajského tisku a společenských magazínů. Žalovaný navíc neuvedl alespoň jeden z nástrojů, jak zjistit skutečnou povahu výrobků, na které v rozhodnutí odkazuje.
5. Žalobce navíc považuje za zcela irelevantní a nedostačující doplnění dokazování provedené žalovaným dne 9. 3. 2020 spočívající ve zcela laickém a nijak nespecifikovaném vyhledávání neoficiálních a neautorizovaných zdrojů na internetu. Žalobce uvedl, že se tohoto úkonu nezúčastnil s ohledem na hospodárnost řízení, neboť bylo ze sdělení žalovaného i

předchozí praxe jednoznačné, že dojde toliko k přečtení listin, k jejichž důkazní hodnotě se posléze i žalobce vyjádřil. Tím, že žalobci nebyl zaslán záznam o provedeném dokazování, bylo žalobci znemožněno provést kontrolu rozsahu listin, které byly k důkazu provedeny a vyjádřit se k jejich důkaznímu účelu. Došlo též k porušení zásady materiální pravdy a žalovaný též porušil zásadu vyhledávací a zásadu přímosti, když rozhodl na základě hodnocení důkazu dozorového orgánu, tj. správního orgánu I. stupně, které však žalobce považuje za velmi sporné.

6. Žalobce tedy namítá závažnou právní vadu spočívající v chybně provedeném dokazování před oběma správními orgány. Dozorový orgán pouze zmínil údajný telefonický kontakt se zákaznickou linkou, záznam o tomto úkonu však nebyl k důkazu proveden, tento úkon nebyl nikterak specifikován ani časově a není tedy patrné, kdo úkon provedl, o zákaznickou linku jakého subjektu vůbec šlo – předmětem inzerce byly produkty dvou zadavatelů – a co bylo jeho obsahem, jaké dotazy, jaké odpovědi, zvukově zaznamenán tento důkaz nebyl. Není pravdou, že by záznamy o učiněných telefonických hovorech byly žalobci známy, když měly být součástí protokolu o kontrole ze 17. 7. 2019. Obsah specifikace ani znění nebylo žalobci nikdy zpřístupněno. Provedení telefonických hovorů v protokolu bylo pouze konstatováno. Žalobce se tedy s takovým důkazem nemohl nikdy seznámit.
7. Žalobce dále nesouhlasí s právním závěrem žalovaného, který v souvislosti s kontaktem se zákaznickou linkou dále uvedl, že „má za prokázané, že se jednalo o doplňky stravy, kdy zákaznická linka slouží právě k nákupu a informování spotřebitelů o daných výrobcích, tudíž informace poskytnuté na zákaznických linkách jsou pro správní řízení zcela dostačující“. Jednak neměl záznamy o telefonických hovorech nikdy k dispozici a navíc zdůraznil, že nelze učinit právní závěr na základě rozhovoru s telefonní operátorkou, i jejíž výroky jsou motivovány snahou prodat zboží zákazníkovi. Správní orgány neprokázaly, že uvedené výroky operátorek zákaznické linky o doplňcích stravy jsou pravdivé, ani o jakou zákaznickou linku šlo.
8. Zásadně pak žalobce odmítá závěr žalovaného, že by „případný kontrolní nákup a laboratorní rozbor výrobku mohly taktéž vyvrátit závěr, že prostřednictvím prostředku komunikace na dálku byly výrobky prezentovány i jako doplňky stravy a z pohledu spotřebitele a adresáta reklamy, tedy doplňky stravy byly“, neboť žalobce nemá a ani nemůže mít jakoukoli odpovědnost za výroky třetích osob, nad to operátorek na zákaznických linkách. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí uvedl, že „zakoupení výrobku a zhodnocení informací na etiketě, případně provedení rozborů a jejich vyhodnocení, by mohly přinést další kontrolní zjištění vůči provozovateli potravinářského podniků, který produkty uváděl na trh. Nejedná se však o skutečnosti relevantní pro řízení nyní vedené s obviněným v roli šířitele reklamy, což považuje žalobce opět za jednostranný, nikterak opodstatněný závěr v neprospěch žalobce. Navíc není zřejmé, z jakého důvodu skutečnosti zjištěné cestou telefonního hovoru se zákaznickou linkou jsou dostatečně relevantní, ale zjištění objektivních informací na obalu výrobků již pro dané řízení za dostatečně relevantní považováno není. Žalobce proto namítá, že v řízení nebylo dostatečně prokázáno, že jde o doplňky stravy.
9. Žalobce dále nesouhlasí s tím, že k jeho tíži je připisováno, že je odborníkem v dané oblasti, že má dostatečně odborné zázemí k tomu, aby podobným přestupkům aktivně předcházel, a že skutečnost, že tuto možnost nevyužil, byla hodnocena k jeho tíži. Jedná se

totiž o zcela formální a nekonkrétní úvahu, která nemá žádnou oporu ve zjištění správních orgánů a nemohla být proto k tíži žalobce použita.

10. Žalobce dále namítá nepřiměřenost uložené pokuty, neboť doložil i listinnými důkazy, že zavedl řadu kontrolních mechanismů, kterými se snaží dodržovat velmi přísné a vysoce odborné požadavky pro něj plynoucí ze zákona o regulaci reklamy, ale zejména z práva Evropské unie v souvislosti s potravinovým právem. Navíc učinil následně další organizační a edukativní opatření, aby obdobným případům zamezil a dostál tak zákonným povinnostem z pozice šířitele reklamy. Žalobce také později již vytýkanou inzerci neuveřejnil. Uloženou pokutu považuje za nepřiměřeně vysokou. Žalovaný se s námitkami ohledně nepřiměřenosti pokuty vypořádal pouze tak, že uzavřel, že tyto námitky považuje za nedůvodné s tím, že vůbec nevzal v potaz všeobecně známé Vládou ČR jednoznačně deklarované negativní dopady nouzového stavu na ekonomiku českých podniků. Pokuta uložená v době vyhlášeného nouzového stavu je tedy pro žalobce nepřiměřená i z důvodu důsledku nepříznivých ekonomických dopadů nouzového stavu a navazujících krizových opatření Vlády ČR přijatých v souvislosti s šířením epidemie koronaviru COVID-19 na žalobce.

Pokud by soud nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, navrhl žalobce, aby soud případně uložený trest snížil, případně od potrestání žalobce upustil, protože již jen projednávání předmětného přestupku má pro žalobce represivní a sankční účinek.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobce navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K první námitce – nevypořádání se s námitkami a neumožnění se vyjádřit k podkladům řízení – uvedl, že není patrné, v čem konkrétně se žalovaný nevypořádal se s námitkami žalobce. Odkázal při tom na str. 14 – 23 napadeného rozhodnutí. Dále zdůraznil, že žalobci bylo dne 26. 2. 2020 zasláno vyrozumění o rozšíření podkladů řízení a provedení dokazování, v rámci něhož byly žalobci poskytnuty veškeré listiny, o které byly podklady řízení oproti rozhodování prvoinstančního orgánu rozšířeny. Žalobce byl s podklady seznámen a informován, že dne 9. 3. 2020 proběhne mimo ústní jednání dokazování listinami, které byly žalobci zaslány. Žalobce se dokazování mohl zúčastnit, o čemž byl poučen. Poučen byl také o tom, že se k podkladům může blíže vyjádřit. Žalobce se předmětného dokazování nezúčastnil, vyjádření poslal a žalovaný se k jednotlivým zde uvedeným námitkám vyjádřil. Žádné další důkazy žalobce nenavrhl.
12. K odpovědnosti žalobce s tím, že se měl primárně zabývat odpovědností zadavatelů reklam, uvedl žalovaný, že žalobce jako šířitel reklamy odpovídá za její soulad se zákonem dle § 6b odst. 1 zákona č. 40/1995 Sb. bez ohledu na skutečnost, zda zadavatel/zpracovatel reklamy byl za předmětnou reklamu ve výsledku sankcionován či nikoli. V rámci odpovědnosti šířitele reklamy lze po šířiteli reklamy požadovat, aby zajistil, že zná povahu reklamou nabízených produktů, aby mohl předejít porušování svých povinností dle zákona o regulaci reklamy. Žalobce nikterak neprokázal, že by u předmětné inzerce její obsah aktivně posoudil. Žalovaný zdůraznil, že zákonem č. 66/2017 Sb. byl změněn mimo jiné zákon č. 40/1995 Sb. a byla jím založena odpovědnost fyzické, právnické a fyzické podnikající osoby jako šířitele reklamy za obsah reklamy na léčiva, humánní léčivé přípravky, doplňky stravy, potraviny pro zvláštní výživu, počáteční a pokračovací kojeneckou výživu. Zákonodárce i tímto zákonem reagoval na dřívější nekomplexní právní úpravu, která šířitele, jakožto významný subjekt nakládající s reklamou, opomíjela.

Zdůraznil, že se nejednalo o jednotlivé nepovolené tvrzení, které by bylo žalobcem opomenuto, jednalo se 3 výrobky, u nichž byla použita řada (desítky) zakázaných léčebných tvrzení a nepovolených zdravotních tvrzení.

13. K porušení zásad přestupkového řízení žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a uvedl, že žádnou z těchto námitek neshledal důvodnou. K námitce týkající se nedostatku dokazování neodborným vyhledáváním na internetu bez jakéhokoli přímého kontaktu s produktem či jeho výrobcem a nedostatečného provedení dokazování listinami, uvedl žalovaný, že předmětné listiny měly poukázat na postup, který je možné učinit, aby se žalobce dobral k informaci o povaze produktu, v případě, kdy měl pochybnosti. Způsob jakým je popsán obsah telefonních hovorů považuje žalovaný za dostatečně průkazný a odpovídá požadavkům zákona o kontrole na kontrolní zjištění. Absence zvukového záznamu sama o sobě neznámá, že skutková zjištění vedená v protokolu jsou nedostatečná. Podle § 8 písm. d) zákona o kontrole je kontrolující oprávněn nikoliv však povinen pořídit zvukový záznam. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v průběhu kontroly proti kontrolním zjištěním v protokolu o kontrole ze dne 17. 7. 2019 nevzněl žádné námitky. Ani v průběhu správního řízení nepředložil žádné důkazy rozporující zjištění učiněná při kontrole, tedy důkazy jakkoli prokazující, že by povaha inzerovaných produktů byla jiná, než doplňky stravy. Žalovaný poukázal na to, že k povaze a smyslu telefonních linek zákaznických center se vyjádřil již v napadeném rozhodnutí na straně 19 a vyjádřil přesvědčení, že informace o povaze výrobků, které jsou tímto způsobem poskytovány, lze brát jako důkaz o tom, že se o doplňky stravy skutečně jednalo. Žalobce byl sankcionován za porušení předpisů týkajících se reklamy, nikoli za porušení požadavků dopadajících na označování výrobků. Nebylo tedy nutné výrobky zakoupit a blíže se zabývat jejich obalem a informacemi na něm obsaženými.
14. Žalovaný pak uvedl, že pokutu nepřiměřenou neshledal, jednotlivými úvahami prvostupňového orgánu se zabýval a není pravdou, že by dané úvahy pouze zrekapituloval. Zdůraznil, že nouzový stav v současné době již skončil, navíc žalobce nedoložil, že by pokuta ve výši 100 000 Kč měla pro něj jakékoliv závažné negativní dopady.

Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobci bylo dne 28. 6. 2019 doručeno oznámení o zahájení kontroly, ve kterém byly zaslány požadavky na součinnost k článkům uvedeným v TV MAGAZÍNU, číslo 17, který vyšel dne 23. 4. 2019, konkrétně k článku s názvem „Týká se vás problém inkontinence rovněž vás? Vyzkoušejte tuto kůru a pomozte si k návratu k normálnímu životu“, který byl uveden na straně 23, dále k článku s názvem „Metoda na 3x silnější erekci odhalena!“, který byl uveden na straně 21, a dále k článku s názvem „Novou metodou proti infarktu! Vrací zpět průchodnost tepen již 21 dní“, který byl uveden na straně 45. Ve spise jsou založeny kopie předmětných inzerátů.
16. Dne 23. 7. 2019 byl žalobci zaslán protokol o kontrole provedené dne 17. 7. 2019 u prvostupňového správního orgánu bez přítomnosti kontrolované osoby. Bylo konstatováno, že na základě podnětu byly učiněny telefonní rozhovory ohledně uvedených inzerátů.
17. Ve dnech 20. 6. 2019 a 21. 6. 2019 provedli inspektoři SZPI telefonické hovory na základě uvedených inzerátů a o telefonických hovorech byl vyhotoven záznam o úkonech předcházejících kontrole. Na základě telefonních hovorů bylo zjištěno, že:

V uvedeném magazínu byl na straně 23 článek na kúru, která má zamezit problémům s inkontinencí. Pod skrytou identitou bylo zjištěno, že tato kúra vystačí na 1 měsíc a že se jedná o kapsle. Na základě tohoto byla operátorka tážána, zda se jedná tedy o doplněk stravy. Na toto operátorka sdělila, že ano. Dále bylo sděleno, že akce, která je uvedena ve zmíněném článku, tedy, že cena přípravku je 790 Kč, je prodloužena z důvodu zájmu spotřebitelů do konce měsíce června. Tyto informace byly získány dne 20. 6. 2019 v 13:30 na uvedeném čísle X u zaměstnance zákaznického centra.

Dne 20. 6. 2019 v 13:57 byl učiněn další telefonní rozhovor (X) na základě podnětu na přípravek. Dle inzerce se jednal o přípravek Erozon (TV Magazín, str. 21). Ze začátku rozhovoru byla inspektorka, která vystupovala pod skrytou identitou, upozorněna, že rozhovor je nahráván. Dále bylo telefonní operátorkou inspektorce sděleno, že tento přípravek je složen pouze z přírodních produktů, že se nejedná o žádnou chemii a je brán jako doplněk stravy. Dále bylo sděleno, že tento přípravek se užívá v kapslích.

Dne 21. 6. 2019 v 13:20 byl učiněn telefonní rozhovor (X) na základě podnětu na přípravek Ravestin, na který byla inzerce u výše uvedeného čísla časopisu. Inspektorka, která se představila pod skrytou identitou, komunikovala se zaměstnancem zákaznického centra. Telefonní operátorka v rámci tohoto rozhovoru sdělila, že tento přípravek je čistě přírodní produkt, který je složen z bylin a že ho lze bez problémů konzumovat. Dále bylo sděleno, že se užívá 1 kapsle denně 15 minut před snídaní. Účinek kúry by se měl projevit za cca 2-3 měsíce. Cena tohoto výrobku vychází za 1249 na jeden měsíc s tím, že v případě, že se koupí 2 výrobky dostane spotřebitel další 1 výrobek zdarma za celkovou hodnotu 2 547 Kč. Na dotaz, kde se výrobek vyrábí nebo kdo je jeho výrobce, bylo inspektorce sděleno, že výrobek pochází ze země EU.

18. Žalobce na základě výzvy sdělil, že tištěný náklad magazínu byl 426 223 ks, z toho bylo prodáno 334 606 ks, zbytek byl skartován u distributorů. Zadavatelem inzerce pro doplněk stravy Erozon a doplněk stravy Ravestin byla společnost X a zadavatelem inzerce na švýcarskou kúru na problém s močovým měchýřem podávanou v kapslích byla společnost X.
19. Na základě provedené kontroly byl vyhotoven Protokol o kontrole se závěrem, že kontrolovaná osoba jako šířitel uvedla k potravinám léčebná tvrzení a neschválená zdravotní tvrzení.
20. Dne 14. 8. 2019 se dostavila zástupkyně žalobce k nahlížení do spisu s tím, že si pořídila fotokopie anonymizované verze podnětu a záznamu o úkonech předcházejících k provedené kontrole.
21. Dne 14. 10. 2019 bylo zahájeno řízení o uložení pokuty za spáchání vytyčených přestupků.
22. Dne 5. 11. 2019 byl sepsán protokol o provedení důkazu listinou mimo ústní jednání dne 5. 11. 2019 v 8:30 s tím, že o tomto úkonu byl žalobce včas informován v písemnosti Oznámení o zahájení řízení. Žalobce se prostřednictvím své právní zástupkyně vyjádřil k podkladům rozhodnutí dne 6. 11. 2019, ve kterém zdůraznil, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil a žádal, aby bylo zohledněno i to, že napomáhal při objasňování přestupku a navrhl, aby správní orgán od uložení správního trestu upustil. Součástí tohoto vyjádření byla směrnice S-131 nazvaná Příjem reklamy na léčiva, kojeneckou stravu, doplňky stravy a zdravotnické pomůcky ze dne 20. 3. 2019,

zápis z jednání vedení společnosti ve věci zahájení přestupkového řízení SZPI ze dne 21. 1. 2019, zápis z jednání vedení společnosti ze dne 5. 8. 2019.

23. Rozhodnutím ze dne 11. 11. 2019 uložil SZPI, Inspektorát v Praze žalobci za spáchání dvou přestupků ve výměře podle ustanovení § 8a odst. 5 písm. a) zákona o regulaci reklamy v souladu s § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., úhrnnou pokutu ve výši 100 000 a současně byla žalobce uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Dle inspekce se žalobce dopustil dvou přestupků, jednáním uvedeným pod body 1 – 3, kdy obviněný jako šířitel reklamy v periodiku TV Magazín č. 17/2019 šířil reklamu na doplněk stravy Erozon, blíže nejmenovanou švýcarskou kúru na problém s močovým měchýřem podávanou v kapslích a doplněk stravy Ravestin s informacemi přisuzujícími těmto potravinám vlastnosti umožňující zabránit lidské nemoci, zmírnit ji nebo ji vyléčit, což je v rozporu s čl. 7 odst. 3 Nařízení (EU) č. 1169/2011, čímž porušil ustanovení § 5d odst. 2 zákona o regulaci reklamy a naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 8a odst. 1 písm. r) zákona o regulaci reklamy. Jednáním uvedeným pod body 1 a 2, kdy obviněný jako šířitel reklamy v periodiku TV Magazín č. 17/2019 šířil reklamu na doplněk stravy Erozon a blíže nejmenovanou švýcarskou kúru s močovým měchýřem podávanou v kapslích, která obsahovala nepovolená zdravotní tvrzení, což je v rozporu s ustanovením čl. 10 odst. 1 Nařízení (ES) č. 1924/2006, v návaznosti na čl. 13 odst. 1 tohoto nařízení, porušil ustanovení § 5d odst. 1 zákona č. 40/1995 Sb. a naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 8a odst. 1 písm. r) tohoto zákona. Pokutu pak uložil za použití ustanovení § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. ve výši 100 000 Kč.
24. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém vyjádřil přesvědčení, že nemůže být shledán vinným ze spáchání vymezených přestupků, neboť s ohledem na text inzerátu nemohlo být zaměstnancům žalobce jasné, že jde o doplňky stravy, což navíc neprokázala ani inspekce. Inspekci vytkl také procesní vady. Navrhl, aby byl obvinění ze spáchání přestupku zproštěn, případně, aby bylo upuštěno od potrestání, resp. aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a správní řízení zastaveno.
25. Dne 25. 2. 2020 inspekce rozšířila podklady řízení o záznamy o provedeném vyhledávání na internetu provedené dne 25. 2. 2020. O rozšíření podkladů byl žalobce vyrozuměn podáním ze dne 26. 2. 2020 s tím, že dne 9. 3. 2020 v 9 hodin bude provedeno mimo ústní jednání dokazování těmito listinami. Současně byl žalobce vyzván, pokud má k dispozici další listiny k provedení dokazování, nechť je žalovanému předloží. Upozornil žalobce, že pokud se chce provádění dokazování zúčastnit, je to za zde daných podmínek možné. Dne 28. 2. 2020 požádal žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně o prodloužení lhůty k vyjádření k doplněnému dokazování, čemuž inspekce vyhověla. Dne 9. 3. 2020 byl proveden důkaz danými listinami a dne 17. 3. 2020 se žalobce k doplnění dokazování a listinám vyjádřil a současně uvedl, že mu není jasný smysl a účel provedeného dokazování. Listinné důkazy provedené k doplnění dokazování odvolacím orgánem nemají podle něj vůbec žádnou důkazní hodnotu a jsou právně a věcně zcela irelevantní. Nejsou tak způsobilé jakkoliv zhojit nedostatky prvostupňového řízení a rozhodnutí.
26. Následně žalovaný po doplnění dokazování o odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím, kterým prvostupňové rozhodnutí částečně změnil tím, že do výroku rozhodnutí doplnil celý název zákona č. 40/1995 Sb., změnil terminologii, když v souladu s ustanovením § 69 zákona č. 250/2016 Sb. použil termín obviněný, nikoli účastník řízení, a u výrobku Ravestin uvedeného pod bodem 3 výroku I. prvoinstančního rozhodnutí, opravil název článku, pod nímž byl tento výrobek v TV Magazínu č. 17/2019 nabízen. Ve zbytku

žalovaný prvoinstanční rozhodnutí potvrdil a pokutu uloženou podle ustanovení § 8a odst. 5 písm. a) zákona o regulaci reklamy ponechal v nezměněné výši 100 000 Kč.

27. K nedostatkům dokazování uvedl žalovaný, že obviněnému bylo řádně sděleno, které listiny budou brány správním orgánem za podklad pro vydání rozhodnutí. Správním orgánům bylo známo celé znění předmětných inzerátů, u nichž byla zjištěna zakázaná léčebná tvrzení a nepovolená zdravotní tvrzení. Informace o předmětných výrobcích (o jejich použití a o tom, že se jedná o doplňky stravy) byla správnímu orgánu I. stupně poskytnuta prostřednictvím zákaznických linek, na které bylo v daných inzerátech odkazováno. Případný kontrolní nákup a laboratorní rozbor výrobků by taktéž nemohly vyvrátit závěr, že prostřednictvím prostředků komunikace na dálku byly výrobky prezentovány jako doplňky stravy a z pohledu spotřebitele a adresáta reklamy tedy doplňky stravy byly. Žalovaný zdůraznil, že šířiteli reklamy zákon o regulaci reklamy spolu se zadavatelem svěřuje odpovědnost za obsah reklamy na humánní léčivé přípravky, doplňky stravy, potraviny pro zvláštní výživu, počáteční a pokračovací kojeneckou výživu. Lze proto po šířiteli reklamy požadovat, aby zajistil, že zná povahu reklamou nabízených produktů, aby mohl předejít porušování svých povinností dle zákona. Je zcela na obviněném, jakou reklamu zařadí do jím vydávaných titulů. Zaměření řešených reklam na zvlášť citlivou skupinu lidí trpících zdravotními obtížemi, obsahující zjevně problematická tvrzení, která se při tom vyhýbají jasnému popisu produktů, měla v obviněném vzbudit zvýšenou pozornost a opatrnost. Nejednoznačnost reklamy ve směrech jako přesný název a povaha produktu je dle odvolacího orgánu zcela záměrná, vedena snahou vyhnout se případné kontrole a postihu ze strany dozorových orgánů. Obviněný, jako profesionál v oboru, měl před publikováním předmětných reklam tyto okolnosti zvážit. Zdůraznil také, že záznamy o učiněných telefonních hovorech byly obviněnému známy a žalovaný proti zjištěním uvedeným v daném protokolu o kontrole nepodal žádné námitky a zjištění zde uvedená nezpochybňoval. Obviněný nepředložil žádný důkaz svědčící o tom, že by závěr, že šířená reklama se týkala doplňků stravy, byl nesprávný.
28. Žalovaný dále neshledal důvodnou ani námitku nepřiměřenosti uložené pokuty a zdůraznil, že výrobky Erozon a Ravestin jsou na internetu volně dostupné v prodeji a v případě, že by obviněnému nebylo zřejmé, že se jedná o doplňky stravy, mohl si informace o těchto výrobcích na internetu ověřit, což ostatně učinil i žalovaný. I žalovaný dále uvedl, že na stránkách Státního ústavu pro kontrolu léčiv zjistil, že se ani u jednoho výrobku nejedná o léčivý přípravek (výrobky nebyly jako léčivé přípravky úřadem zaregistrovány) a dále bylo prokázáno, že se nejednalo ani o zdravotnický prostředek, což bylo ověřeno v databázi Národního registru zdravotnických prostředků. Žalovaný se také vyjádřil k dokazování listinami, které shledal provedené zcela v souladu se zákonem. Žalovaný zdůraznil, že obviněný měl celou řadu nástrojů, jak zjistit skutečnou povahu výrobků, tedy že jde o doplňky stravy. Je tudíž nezbytné, aby předmětná inzerce splňovala požadavky platných právních předpisů pro tento typ výrobků, a že je za takovou reklamu odpovědný. Obviněný sám nepředložil žádný důkaz prokazující, že by se o doplňky stravy nejednalo, ani prokazující, že by vyvinul aktivitu směřující k tomu, aby zjistil, o jaké výrobky se jedná, aby tak zabránil porušování svých povinností při šíření reklamy.
29. Žalovaný posoudil také povahu a závažnost přestupků z hlediska polehčujících i přitěžujících okolností uvedených v § 38 zákona č. 250/2016 Sb., tak jak to učinil správní

orgán I. stupně a se závěry zde uvedenými se ztotožnil. Ztotožnil se i s posouzením povahy činnosti obviněného, kterou správní orgán hodnotil s ohledem na ustanovení § 37 písm. g) zákona č. 250/2016 Sb., když uvedl, že právně obviněný je tím, kdo s ohledem na povahu své činnosti a velikost na českém mediálním trhu má možnosti na to, aby svým zákonným povinnostem v oblasti reklamy dostál. Zhodnotil také přitěžující a polehčující okolnosti dle § 39 a 40 zákona č. 250/2016 Sb., které jsou pro projednávanou věc relevantní. Se správním orgánem I. stupně se ztotožnil v tom, že výrazně ve prospěch obviněného vyhodnotil postoj obviněného ke zjištěným nedostatkům, kdy učinil následná opatření, aby obdobným případům zamezil a při kontrole konstruktivně spolupracoval. Pokutu ve výši 100 000 Kč považoval za přiměřenou charakteru a míře porušených povinností s tím, že v sobě nese nezbytný preventivní prvek. Zdůraznil také, že bylo nutné v neprospěch obviněného hodnotit skutečnost, že obviněný již byl v minulosti trestán za porušení stejného charakteru. Tato sankce však nesplnila svou preventivní funkci. Žalovaný se ztotožnil i s úvahou, že nebylo možné upustit od uložení pokuty, neboť přestupky jsou natolik závažné, že projednávání věci před správním orgánem nepostačí k nápravě obviněného, a to zejména za situace, kdy se obviněný nepoučil ze svého předchozího protiprávního jednání.

Jednání soudu

30. U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích. Obě strany pak poukázaly na novou skutečnost, kterou je nová právní úprava, dle které byl předmětný přestupek, kterého se měl dopustit žalobce, zrušen. Jedná se o zákon č. 90/2021 Sb., který nabyl účinnosti dne 26. 5. 2021.
31. Žalobce zdůraznil, že jeho jednání, které bylo postiženo napadeným rozhodnutím, již není trestné a měla by být aplikována zásada retroaktivity ve prospěch žalobce. Přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 2. 2021, č.j. 8 As 43/2019 – 40 (dostupný, stejně jako další citovaná rozhodnutí, na www.nssoud.cz) a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
32. Žalovaný poukázal na to, že v době podání žaloby nebyla žaloba důvodná, avšak s ohledem na novelu zákona ponechal rozhodnutí na úvaze soudu.

Posouzení věci soudem

33. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti dle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“); přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
34. V projednávané věci byla žalobci uložena pokuta podle ustanovení § 8a odst. 5 písm. a) zákona o regulaci reklamy, podle kterého lze za přestupek podle odstavce 1 uložit pokutu do 500 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a), p) nebo r).
35. Žalovaný při uložení pokuty žalobci vycházel z ust. § 8a odst. 1 písm. r) zákona ve znění platném do 25. 5. 2021, podle kterého *Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako šířitel šíří reklamu na léčiva, humánní léčivé přípravky, doplňky stravy, potraviny pro zvláštní výživu, počáteční a pokračovací kojeneckou výživu, jejíž obsah je v*

rozporu s § 5, 5a, 5b, 5d, 5e, 5f, nebo v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie upravujícím údaje týkající se potravin z hlediska jejich nutriční hodnoty a vlivu na zdraví.

36. Podle ustanovení § 6b odst. 1 věta třetí zákona o regulaci reklamy ve znění platném do 25. 5. 2021, *v případě reklamy na humánní léčivé přípravky, doplňky stravy, potraviny pro zvláštní výživu, počáteční a pokračovací kojeneckou výživu, odpovídají za její soulad se zákonem zadavatel a šířitel společně a nerozdílně.*
37. S účinností od 26. 5. 2021 došlo ke změně právní úpravy, a to zákonem č. 90/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 268/2014 Sb., o zdravotnických prostředcích a o změně zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů. Mimo jiné byla tímto zákonem zrušena věta třetí ust. § 6b odst. 1 a v ust. § 8a odst. 1 byla na konci písmene q) čárka nahrazena tečkou a písmeno r) bylo zrušeno.
38. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny platí, *že trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.* Věta druhá zakotvuje tzv. zásadu příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele. Stejně pravidlo je promítnuto i do aktuálně účinného zákona upravujícího správní trestání, tedy do zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který v § 2 odst. 1 stanoví, *že odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku (dále jen "pachatel") příznivější.*
39. Nejvyšší správní soud např. v již výše citovaném rozsudku č.j. 8 As 43/2019 – 40 uvedl, *že Již z jazykového výkladu daných ustanovení vyplývá, že základním pravidlem je posuzování odpovědnosti za přestupek (dříve i správní delikt) podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdější zákon se má použít jen tehdy, pokud je to pro pachatele příznivější. Jinými slovy, pokud pozdější zákon pro pachatele příznivější není, ať již proto, že je pachatele buď méně příznivý, nebo by vedl ke stejnému výsledku, pak se má použít zákon účinný v době, kdy byl skutek spáchán.* [
40. K tomu, jak má být toto pravidlo aplikováno ve správním soudnictví se podrobně vyjádřil rozšířený senát usnesení čj. 5 As 104/2013-46, který v přijaté právní větě uvedl: *„Rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“*
41. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č.j. 8 As 43/2019 – 40 také zdůraznil, *že ze závěrů rozšířeného senátu je třeba dovodit, že v případě aplikace příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele, tam kde podmínky pro jeho aplikaci nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu, není správní soud soudem přezkumným, ale nalézacím. Ohledně posouzení dané otázky se totiž musí řídit právním stavem v době svého rozhodování, byť zde takový právní stav nebyl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud tak v tomto případě bude z povahy věci prvním, kdo se bude danou otázkou zabývat.*

42. K otázce, kdy je ve smyslu čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny pozdější zákon pro pachatele příznivější se již vyjádřil i Ústavní soud. Například v nálezu ze dne 22. 1. 2001, sp. zn. IV. ÚS 158/2000, uvedl: „Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového práva je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější, než právo dřívější.“ Tento závěr pak potvrdil, i pokud jde o přestupky například v nálezu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20.
43. Městský soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že v projednávané věci byly splněny podmínky pro využití zásady příkazu retroaktivity ve prospěch obviněného z přestupku, neboť trestnost jednání žalobce, za které mu byla uložena pokuta, v době po vydání napadeného rozhodnutí zanikla v důsledku změny právní úpravy. Soud z důvodu hospodárnosti odkazuje na body 35 – 37. tohoto rozsudku, ve kterých shrnuje právní úpravu platnou v době vydání napadeného rozhodnutí i změny zákona, ke kterým došlo až po jeho vydání.
44. Podstatné pro projednávanou věc je, že s účinností od 26. 5. 2021 bylo zrušeno ustanovení § 8a odst. 1 písm. r) zákona o regulaci reklamy, které stanovovalo odpovědnost žalobce jako šířitele vytýkané reklamy. Současně bylo zrušeno i ustanovení § 6b odst. 1 věta třetí tohoto zákona, kde byla také výslovně stanovena odpovědnost šířitele reklamy za konkrétní typy reklam, přičemž právě za zde uvedenou reklamu na doplňky stravy byla žalobci pokuta uložena.
45. Došlo tak ke zrušení příslušných ustanovení, která zakládala trestnost jednání žalobce. Za této situace nelze dospět k jinému závěru, než že nová právní úprava je pro pachatele příznivější, neboť od provedené novely již není jednání žalobce sankcionováno jako přestupek. Soud proto nyní jednání žalobce posoudil podle znění zákona platného v době vydání rozsudku, tedy podle právní úpravy, která již jednání žalobce za trestné nepovažuje, a dospěl k závěru, že stíhané jednání již postižitelné není a pokutu za toto jednání, jehož trestnost zanikla, již uložit nelze. Městský soud proto napadené rozhodnutí zrušil a věc z tohoto důvodu vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
46. Vzhledem k tomu, že byly splněny podmínky pro použití zásady příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele, došlo tak k prolomení ust. 75 s.ř.s., který ukládá správnímu soudu vycházet při přezkumu rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
47. Soud pro úplnost uvádí, že pokud by přezkoumával rozhodnutí dle stavu ke dni jeho vydání, shledal i další důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
48. Jak soud již výše uvedl, žalovaný vycházel z ust. § 6b odst. 1 zákona o regulaci reklamy, ve znění platném v době jeho rozhodování, podle kterého *zpracovatel odpovídá za obsah reklamy v plném rozsahu, byla-li zpracována pro jeho vlastní potřebu. Pokud byla reklama zpracována pro potřeby jiné právnické nebo fyzické osoby, odpovídají za její soulad se zákonem zpracovatel a zadavatel společně a nerozdílně, není-li dále stanoveno jinak. V případě reklamy na humánní léčivé přípravky, doplňky stravy, potraviny pro zvláštní výživu, počáteční a pokračovací kojeneckou výživu, odpovídají za její soulad se zákonem zadavatel a šířitel společně a nerozdílně.*

49. Soud shledal důvodnou námitku, ve které žalobce poukázal na nedostatky v dokazování a vytýká oběma správním orgánům, že zmínily údajný telefonický kontakt se zákaznickou linkou, záznam o tomto úkonu však nebyl k důkazu proveden, tento úkon nebyl nikterak specifikován, ani časově a není tedy patrné, kdo úkon provedl, o zákaznickou linku jakého subjektu vůbec šlo – předmětem inzerce byly produkty dvou zadavatelů – a co bylo jeho obsahem, jaké dotazy, jaké odpovědi, zvukově zaznamenán tento důkaz nebyl. Není pravdou, že by záznamy o učiněných telefonických hovorech byly žalobci známy, když měly být součástí protokolu o kontrole ze 17. 7. 2019. Obsah specifikace, ani znění nebylo žalobci nikdy zpřístupněno. Provedení telefonických hovorů v protokolu bylo pouze konstatováno. Žalobce se tedy s takovým důkazem nemohl nikdy seznámit.
50. Žalovaný své rozhodnutí postavil na tom, že je dána odpovědnost žalobce jako šířitele reklamy, přitom vychází z přesvědčení, že se o doplněk stravy jedná. Skutečnost, že se v případě všech reklamovaných přípravků jedná o doplněk stravy, však žalovaný postavil pouze na několika telefonických hovorech se zákaznickými linkami. Zjištění, co bylo předmětem reklamy, a co tedy bylo žalobcem v časopise nabízeno, stojí pouze na protokolu, ve kterém je uveden přepis telefonických hovorů pracovnice inspekce se zákaznickými linkami. To však soud považuje za nedostatečné, neboť ve spise se nenachází žádný zvukový záznam těchto hovorů, ale pouze jejich přepis. Obsah telefonických hovorů, ze kterých inspekce i žalovaný vycházeli, je tak pouze zprostředkován jejich volným sdělením do protokolu a ani soud tento postup nepovažuje za dostatečný. Žalobce se nemohl se zvukovým záznamem hovorů seznámit a vyjádřit se k tomu, co bylo skutečně obsahem telefonických hovorů, ze kterých jako z jediného důkazu žalovaný vycházel. Skutkový stav, tak jak byl zjištěn správními orgány, proto nemá plně oporu ve spisovém materiálu. V řízení o přestupku musí být zjištěn skutkový stav bez jakýchkoli pochybností, což ale záznamy telefonických hovorů neosvědčují. Rozhodnutí žalovaného, které vychází primárně z tohoto důkazu, proto nemůže v soudním přezkumu obstát.
51. Další žalobní námitky soud již důvodnými neshledal.
52. Žalobce dále namítl, že mu nebylo umožněno, aby se vyjádřil k podkladům odvolacího rozhodnutí, že měl být po ukončení shromažďování podkladů vyzván a že z výzvy musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno.
53. Tuto námitku soud důvodnou neshledal, neboť ze správního spisu zjistil, že po vydání prvostupňového rozhodnutí a po podání odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí inspekce dne 25. 2. 2020 rozšířila podklady řízení o záznamy o provedeném vyhledávání na internetu provedené dne 25. 2. 2020. O rozšíření podkladů byl žalobce, prostřednictvím své právní zástupkyně, vyrozuměn podáním ze dne 26. 2. 2020, jehož součástí byly i předmětné listiny. V tomto vyrozumění byl žalobce upozorněn, že dne 9. 3. 2020 v 9 hodin bude provedeno mimo ústní jednání dokazování těmito listinami. Současně byl žalobce vyzván, pokud má k dispozici další listiny k provedení dokazování, nechť je žalovanému předloží. Inspekce také žalobce upozornila, že pokud se chce provádění dokazování zúčastnit, je to možné, pokud splní uvedené podmínky. Žalobce byl poučen také o tom, že o provedeném dokazování bude sepsán protokol, i o tom, že se k podkladům může vyjádřit do 13. 3. 2020. Současně byl žalobce upozorněn na to, že pokud nenavrhne jiné důkazy, bude shromažďování pokladů považováno ke dni 13. 3. 2020 za skončené a ve věci bude vydáno rozhodnutí, i tom, že o skončení shromažďování již nebude obviněný vyrozumíván.

54. Z uvedeného je patrné, že žalobci byla dána možnost se k listinám, které byly podkladem odvolacího rozhodnutí, vyjádřit, k čemuž mu byla stanovena přiměřená lhůta. Současně byl poučen i o tom, že nedoloží-li on sám žádné důkazní návrhy, bude shromažďování podkladů ke dni 13. 3. 2020 ukončeno, o čemž již nebude žalobce vyrozumíván. Žalobci tedy byla dána možnost se k podkladům vyjádřit i byl poučen o ukončení shromažďování podkladů. Svého práva na vyjádření k podkladům žalobce využil, když dne 28. 2. 2020 požádal prostřednictvím své právní zástupkyně o prodloužení lhůty k vyjádření k doplněnému dokazování, čemuž inspekce vyhověla. Dne 9. 3. 2020 byl proveden důkaz danými listinami a dne 17. 3. 2020 se žalobce k doplnění dokazování a listinám vyjádřil.
55. Podle § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*
56. Z hlediska tohoto ustanovení je podstatné, aby bylo žalobci jako účastníkovi řízení umožněno se s podklady seznámit před vydáním rozhodnutím ve věci. Jak vyplývá z výše uvedeného, tato možnost, pokud jde o doplnění dokazování po podání odvolání, žalobci dána byla, žalobce ji po řádném poučení ze strany inspekce využil a k podkladům se před vydáním napadeného rozhodnutí vyjádřil. Ani tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.

Závěr a náklady řízení

57. Z uvedeného důvodu soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
58. Žalovaný v dalším řízení zohlední výše uvedený právní názor městského soudu, kterým je v dalším řízení vázán (ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.).
59. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce měl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů v řízení přísluší. Náklady řízení představují jednak částku 3 000 Kč za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby a odměnu za zastoupení žalobce advokátem. Soud přiznal žalobci odměnu za 3 úkony právní služby (příprava a převzetí, podání žaloby, účast u jednání - § 7, 9, 11 Vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů) po 3 100 Kč a 3x režijní paušál po 300 Kč. K této částce pak byla připočtena daň z přidané hodnoty ve výši 2 142 Kč, když zástupkyně žalobce doložila, že je plátcem této daně. Celkem odměna za zastoupení představuje částku 12 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. února 2022

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu